

Pogovori.

(Dalje.)

Pri prvi: „Nevihta“ bi želeli le malo bolj logično razdeljene misli, da bi tudi preprosti bravec lahko umel Vašo sliko. Ni slaba sicer misel sama po sebi, ki ste jo porabili za pesem. Pravite pa: „Med njimi (namreč oblaki) blisku pot napravlja groma vdar.“ Pomislite, če je to naravno resnično! „Cvetlice“ Vaše se nam z Vami vred smilijo, ko jih je ledena toča ukončala in razsula. Kaže, da opazujete radi naravo in imate srce zanjo. Prav! dober človek dobrega srca se je veseli in v njej se veseli tudi njenega Stvarnika. Jednako milobna je „Mrtvemu ptičku“. Vendar posebno krepke niso Vaše moške rime, večina je z naglašenim *o*; drobnó — polnó; zemljó — ž njo (ni čista,) drobnó — tó . . . koj — zastonj pa sploh ni rima. Sicer je malo preotroško, če pravite: „V solzah sem v življenje te (tička mrtvega) vabil, Pa klical sem tebe zastonj.“ — Naslov „Moja domača hiša“ se nam zdi neprimeren za kratko pesmico, v kateri hočete povedati, kako mati pričakuje ljubelega sina, ki je že dolgo v tujini. Preprosta pesmica, a ljubka. Gledé rim bi opomnili, kar smo rekli zgoraj. — Zadnjo Vašo pesem moramo vendar deti semkaj. Zakaj? Ker ste jo poslali popravljeno in dobro popravljeno, tako da bi tudi nečasti ne delala listu, ko bi jo mogli natisniti v njem. Naslov je: „Lastavka“.

Le vzdigni se ptica v višave,
le švigni ko blisk nad zemljó;
in zračne premerjaj daljave
se svojo perutjo urnó.

Veseli se svobode zlate
in leti čez skalne goré,
le leti čez pisane trate,
čez burno šumeče vodé.

I jaz gojim željo si smelo,
da krila bi brza imel,
in kadar bi srce želelo,
s tujine domov bi zletel.

Vidite, da smo uganili, da tistega *oh!* v prejšnji pesmici ni bilo potreba, v kateri ste si želeli perutih, in katero smo lani obsodili kot nedovršeno. Ta res ni še dovršena, vendar dobra je. Kaj pa to? Vprašate namreč: „Ako ni nobena pesem godna za natisek, v kolikem času bi se to lahko zgodilo, ako se pridno vadim?“ Matematično odgovoriti, pravimo, nam ni mogoče; a da odgovorimo ven-

dar, recimo: Dokler se do dobrega ne navadite! Torej pogum in pozdrav!

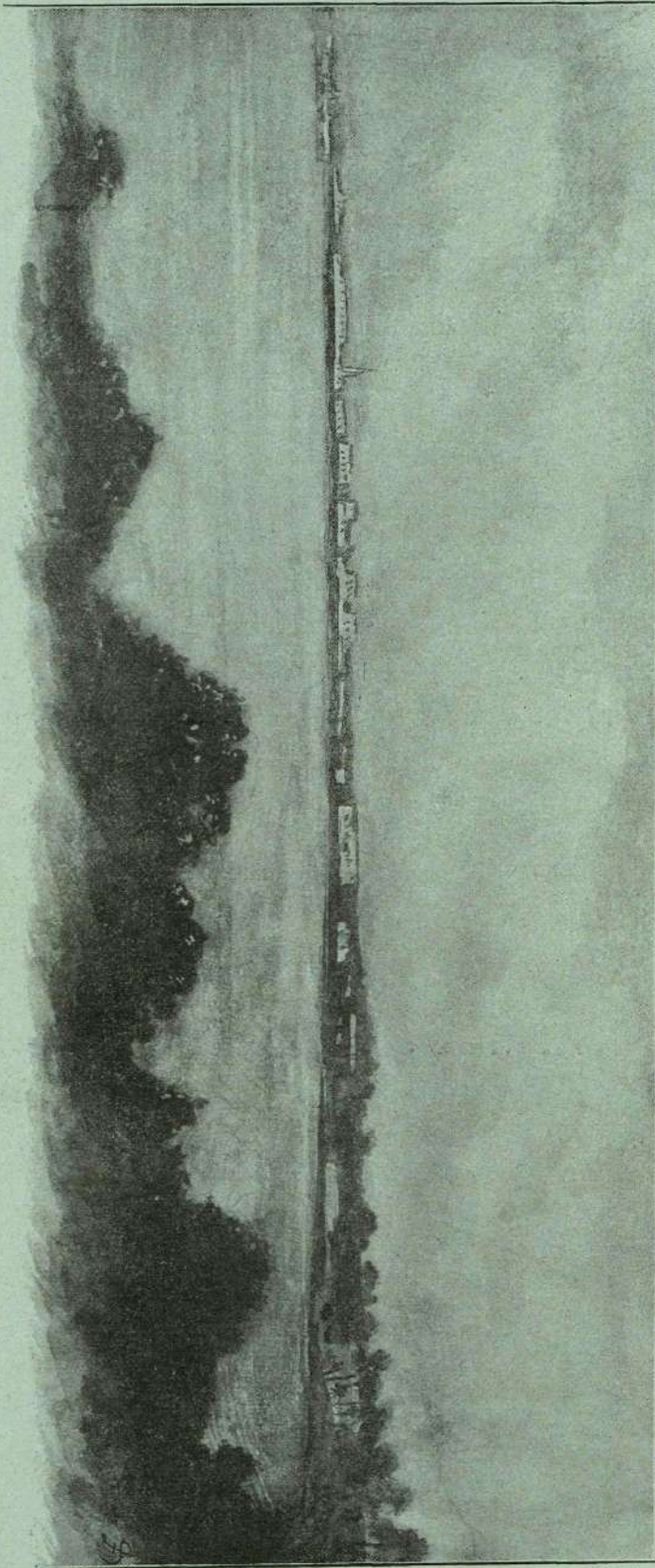
Gosp. F. S. To je lepo od Vas, da nam prepuščate svoje „pesniške prvence tudi v natisek“. Ali za sedaj se moramo že zahvaliti za to dobroto, ker niso ravno taki, da bi se dali natisniti brez skrbi, in da ne bi se zamerili častitim bravcem. Tudi ste prav za prav bore malo povedali v tisti pesmici „V čolnu“. Jezero — čoln — mladenič poje — veter pa odnaša glasove: to je že vse bilo! Nič poetičnega, prav nič vznesenega; — par potez ne prav gladkega in spretnega čopiča! In celó: „dvojne želje“! Kako naj se Vam ustreže? „Plezal rad bi na višine, Tja na čéri in strmine, Gledal z vrha bi v doline, Ločil bi se iz nižine“ — tako pravite v prvi kitici. In končali ste s to željo: „Pa v dolini rad bi bival, O stvaritelju bi snival, Mirno duh bi moj počival, Divno vso lepoto vžival.“ Gotovo je res, da človeško srce je nemirno in želi sedaj to, sedaj ono. A v taki drobni dvokitni pesmici — to vendar ne gre, da bi se metalo z besedami kar tako. Zato le ostanite lepo v dolini, pa ne samo, „da snivate“ o Stvaritelju, ampak živite prav zanj in mislite nanj, in Vam ne bo treba zapisati „Ivèr“, ki je menda odletela od bolj slabega lesa:

Potrpeti vse nadloge,
vse krivice oprostiti,
človek moral bi pa angelj,
ali — dolgouhec — biti.

Mi mislimo, da niti jedno niti drugo, temveč treba nam samo, da bi bili dobri ljudje, ki hočejo slušati Boga, in to bi bilo dovolj. Sicer: zdravstvujte, pa brez zamere!

Gosp. J. H. Č. „Prosim, če bi pregledali to pesem in izrekli o njej sodbo na „Dom in svet“-ovih platnicah“ . . . to je skromna želja Vaša. Naj se Vam izpolni. Prebrali smo jo — to pesem „Vanda“, in da odkrito rečemo: prikupili ste se nam v hipu. Imate lep pripovedni talent. Slikate celó lepo življenje kraljice „Vande“ in njenega ljudstva, boj za njo, njena čustva, udanost ljudstva do nje in njeno ljubezen za narod itd. Beseda je dosti prijetna . . . samo naglašate večkrat, rekli bi, pretirano: pésčica, grómovnik i. dr. Če jo kasneje sem in tje malo opilite, bo morda dobra za natisek. Zdravi!

Pogled na Dar-es-Salaam. („Črtice s potovanja v Afriko.“)

Gosp. *Bojeslav Ziljski*.
Ime že ste si izvolili strašno
bojevito in zato menda ste
tudi zložili pesem: „V boj!“
Mislili smo, da res v navdu-
šenih besedah kliče pesnik
na boj, a začel je: „Sedel
sem in čuval in — bral . . .“
To ni prav nič posebnega,
ljubi prijatelj! In vprašati
moramo: Kje ste sedeli in
kaj ste čuvali? Hoteli ste
menda povedati, da niste
dremali, ampak čuli. Ko
berete, Vam „vstajajo pri-
kazni iz davnih časov, ko
še naši dedi so hodili tu po
zemlji“ itd., tedaj se res vzdra-
mite: „Bratje! opašimo meč
in hajd na vojno!“ — Prava,
pravcata napoved vojske, pa
upamo, da ne pride do —
krvi. Lepo je tudi, da ste
naredili še „Noči“ mal po-
klon, da ne pozabi „da ima
svojo moč“. Pa ravno zato
ji smete tudi pripoznati, da
pač „stori mnogo dobrega
ljudem, ko okreпча starega
in mladega za novo pot“.
Ali Vam je pa znan še drug
pregovor o noči? Dovolite,
da ga Vam povemo: „Še
jedno tako, pa bo noč!“

(Dalje.)

Časopis „*Der Süden*“, glasilo
za izobraževalne, politične in go-
spodarske koristi hrvaškega in
slovenskega naroda, priporoču-
jemo kot najboljši časopis za
oglasne razne vrste, ker je raz-
širjen v najboljših in imenitnejših
krogih med Hrvati in Slovenci
in tudi drugod. Cena oglasom
(inserteratom) je zelo nizka. Časo-
pis se daje na ogled za stonj.
Upravništvo je na Dunaju I.
Plankengasse 4.

„*Adriatische Post*.“ Tako se
imenuje nov list, ki v nemškem
jeziku brani slovenske pravice
na Primorskem. Izhaja dvakrat
na mesec, dné 10. in 25. Ured-
ništvo in uprava mu je v Gorici
v Gabrščekovi tiskarni, v Pulju
pa: Via Sissano, številka 7. Ta jako
spretno in v dobri nemščini pi-
sani list bo gotovo mnogo ko-
ristil in nam pridobil sočutja pri
onih, ki ne beró slovenskih li-
stov.